

A black and white photograph of a performer, Johnny Frankikso, on stage. The performer has long, dark, curly hair and is wearing a light-colored, long-sleeved shirt with a ruffled collar, dark trousers with a wide belt, and dark shoes. They are holding a microphone in their right hand and pointing their left index finger upwards. The background is dark, and the stage floor is visible.

Johnny Frankikso

Af Jess Ørnsbo

AARHUS TEATER SCALA 1990/91

JOHNY FRANKIKSO

Af Jess Ørnsbo

Isenesættelse:
FLEMMING WEISS
ANDERSEN

Scenografi:
FINN ERIK BENDIXEN

Koreografi:
CHRIS BLACKWELL

Lys:
NIELS EMIL LARSEN

Komponist:
THOMAS CLAUSEN

Lyd:
JENS RAVN /
KIM ENGELBREDT

Kapelmester:
SØREN DAHL

MEDVIRKENDE:

Frankie CASPAR KOCH
Jerry KARL ERIK CHRISTOPHERSEN
Johny MICHAEL HASSEFLUG
Elsie PIA HENNINGSEN
Anthony JENS ZACHO BÖYE
SP HENRIK BIRCH
Martha DORTHE HANSEN
Archie BUE WANDAHL
Maggie LONE RODE
Pete ANDERS BAGGESEN
Albylen LARS HØY
Gorillaer HOTHER BØNDORFF,
LARS BERG

Statister:

Mikkel Zimmer

Musikere:

Uffe Steen Jensen (guitar)
Kristian Borregaard (keyboards)
Lars Daugård (trommer)

Forestillingsleder: Joe Otterstrøm
Suffli: Anette Walsøe
Lysassistenter: Knud Jacobsen,
Lise Roed Lauridsen
Lydassistenter: Kim Engelbrecht,
Andreas Carlsen
Sangkonsulent: Lise Dandanell
Instruktørassistent: Sacha World

Belysningsmester: Niels Emil
Larsen

Tonemester: Jens Ravn

Scenemester: Kai Johansen

Malersal: Anne-Marie Kjær

Skræddersal: Hanne Gissel,
Mehmet Hilmi

Frisør: Joan Gylling

Rekvisitører: Viggo Bay, Steen
Jonassen

Overregissør: Steen Boutrup

Teknisk chef: Jørn Walsøe

Teaterchef: Palle Jul Jørgensen

Foto fra afsluttende prøver: Hans
Bølcho

Plakat: Finn Erik Bendixen

Programredaktion: Jørgen Heiner
og Jørn Rasmussen

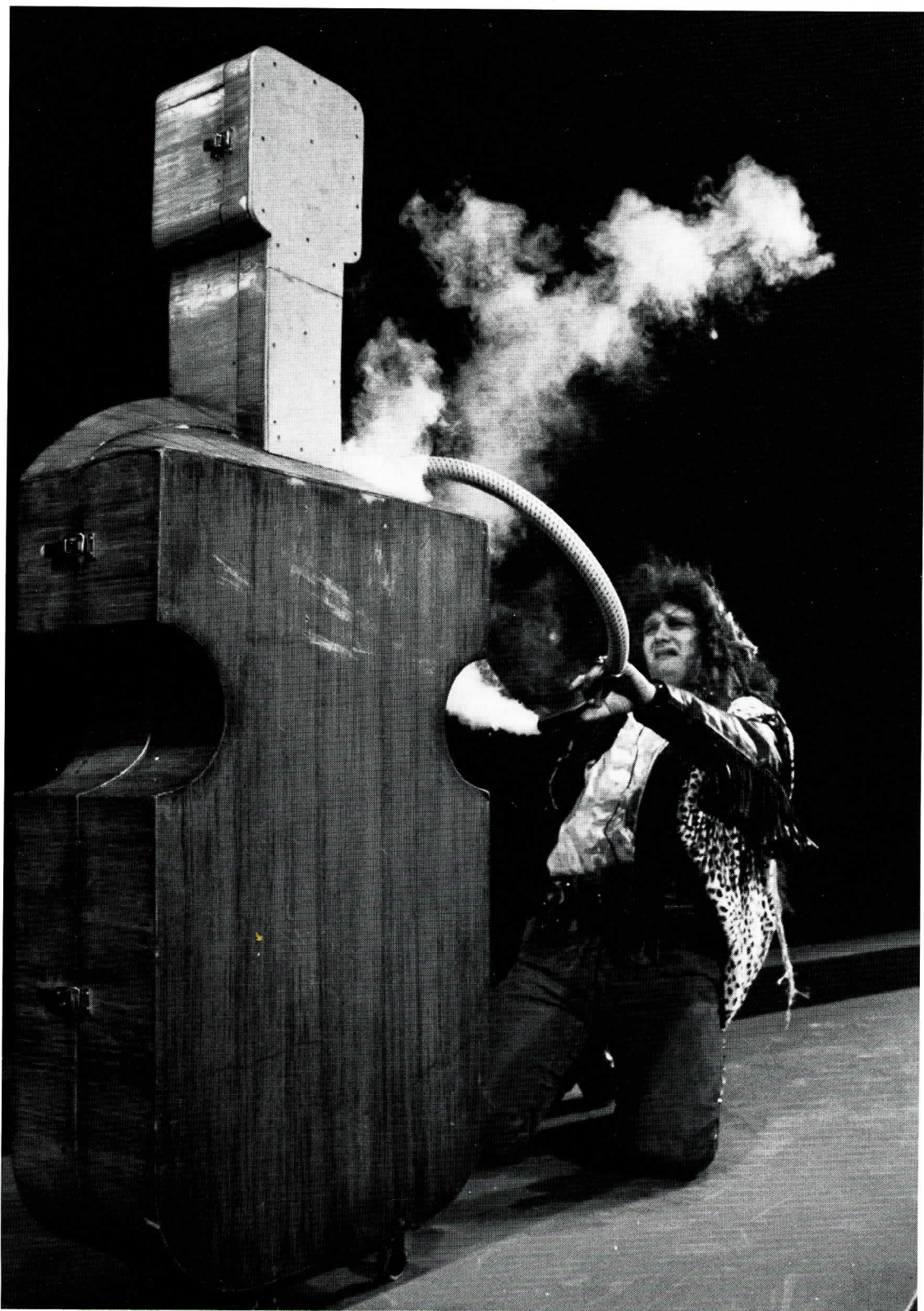
Tryk: Kannike Tryk A/S, Århus

Urpremiere: 19. januar 1991

Opføres frem til 23. februar 1991

Århus Teater Scala

Forestillingens varighed ca. 2 timer, 30 minutter incl. pause

Johnny – Michael Hasselflug – og Miss Guitarr.

Det er døden at tilpasse sig

Af Erik Hvidt

Jess Ørnsbo er ikke dramatiker i Ibsensk forstand, og det har skabt problemer for ham i dansk teaters andedam, hvor alt, hvad der falder uden for det realistiske-naturalistiske, ikke rigtig duer. Han har sendt det ene stykke ind efter det andet og fået afslag på afslag. På skift har han givet dramaturger, teaterchefer og anmeldere det glatte lag, fordi han mener, de ikke forstår en pind af, hvad teater går ud på, og fordi de efter hans mening fastholder, at teater skal passe ind i bestemte former og dramaturgiske systemer og ikke må afvige det mindste herfra.

Han er dog sluppet gennem nåleøjet nogle gange og har fået en del af sin produktion opført. Med sin forunderlige blanding af kras socialrealisme og grotesk humor grænsende til det absurde har han vist sig som en dramatiker, hvis egentlige hensigt og funktion er at etablere og udfylde nye rum for os alle sammen ved hjælp af teater. Tempoet er gerne opskruet lige fra starten og fastholdes forestillingen igennem, hvilket får flere af hans stykker til at virke som stilstandsbeskrivelser mere end fremadskridende handlinger. Så ud fra en traditionel dramaturgisk realistisk-naturalistisk synsvinkel kan der nok indvendes noget hist og her, men Ørnsbo ønsker så langt fra at blive opfattet som traditionel, og derfor må den dramatiske logik og præcision ikke gøre sig så mægtig, at den blænder for nytænkningen og skubber den særlige Ørnsbo'ske bevidsthed om det rent teatermæssige helt i baggrunden.

Af ydre er Ørnsbos teater et meget kropsligt teater. Gennem sin uddannelse i slaviske sprog er han fortrolig med det østeuropæiske teater, bl.a. Grotowskis teater i Polen. Han har medvirket til at få Eugenio Barbass Odin teater til Danmark, ligesom han har interesseret sig for mange af de eksperimenterende teatergrupper eksempelvis Living Theatre fra New York, hvis dynamiske måde at forholde sig til mimik og sprog, har optaget ham meget.

Et af hans foretrukne temaer er at beskrive familien, generationerne. Men den version, han så samtidig beskriver i sine stykker, befinder sig i en kartoffelkælder på Københavns Vesterbro. En erfaringsverden, der har rod i hans private opvækst og et område der normalt ikke er tilgængeligt for tilværelsen. Det er til gengæld tilgængeligt for øretæver og bliver så koblet på den mest avancerede internationale udvikling inden for teatergenren. Han er altså på en gang meget folkelig og ikke spor folkelig, og det har skabt forvirring.

At tilpasse sig og underkaste sig systemet på systemets præmisser er for Ørnsbo det rene selvmord. Han solidariserer sig med det anonyme utilpassede menneske. Barnet og hele barndommen – den mest sårbare og udsatte periode i et menneskes liv – har en meget central plads i hans forfatter-skab, fordi barnet endnu ikke er blevet spoleret og derfor stadig kan kalde de ressourcer frem, som kan modvirke, at vi menneskeligt set stivner under det etablerede samfunds autoritære ág.

I hans stykker er der meget få modne mennesker, fordi han ikke accepterer den måde, vi normalt opfatter os selv på, at vi bliver mere modne med alderen. Han mener ikke, at levende mennesker kan opstå, når familien ikke i forvejen er blevet færdig med sin egen udviklingsproces. Så når Ørnsbos teater ind imellem er blevet beskyldt for at være reaktionært, er det, fordi han har indset, at det er meget begrænset, hvor langt vi når som mennesker, og at det måske er meget forlangt, at generationer, som selv hverken er blevet færdig med deres barndom eller pubertet, skal anerkende efterfølgende generationers pubertetsoprør som noget særlig interessant.

Det kan forekomme overdrevet, hvad der sker i hans stykker, og han opsøger også gerne det groteske, men hans teater er ikke parodisk på det TV-revyplan, der er overskuet på et øjeblik. Der er tale om et totalopgør med en civilisation, som slet ikke eksisterer. Man kan kalde hans teater for et uciviliseret teater. Hans personer befinder sig under litteraturgrænsen, ja under alle mulige grænser, fordi de ikke er blevet færdige med sig selv. De deltager ikke i kulturdebatten. De kommer ikke med udtalelser, som kan citeres i aviserne. De befinder sig alle sammen under et eller andet kloaklåg.

Om man som tilskuer kan tilslutte sig dette, må bero på, hvorvidt man accepterer, at der eksisterer en næsten analfabetisk verden i Danmark, som den han skildrer. Selvfølgelig er det ikke noget smigrende lys at blive fremstillet i, og det virker

Jess Ørnsbo, »Johnny Frankikso«s forfatter. (Foto: Steen Andersen).

da også overdrevet, men dynamikken ligger i hans måde at koble modsætningerne sammen på, hvad der af skuespillerne kræver et meget ekspresivt og overdrevent spil, for at stykkets hensigt og tone bliver rigtig ramt.

Typisk for Ørnsbo er, at han vil have os til at holde med 'den forkerte'. Fantasifuldt udstiller han samfundsnormerne og borgerskabet i yderste konsekvens, jonglerer med det hele og stiller tingene på hovedet. Med en anderledes håndtering af det dramatiske udtryk, med en bevidst skæv diktation og en bagvendt grotesk-satirisk hu-

mor viser han det modsætningsfyldte i tilværelsen, og hvordan de menneskelige værdier går tabt, hvis vi nøjes med at tilpasse os. For midt i de voldsomme ekspressionistiske teatereffekter har Ørnsbo en næsten hudløs sans for, hvor udækket kærlighedsbehovet er hos personerne i hans stykker. Der tager han klart parti og ser tingene fra den udstødtes synsvinkel. For enhver kan jo blive udstødt, ikke mindst i en familie, og det vender han tilbage til i det meste af sin dramatik.

Erik Hvidt – mag.art. og journalist. Redaktør af Teaterbladet (Dansk Teaterforbund). Har bl.a. lavet radioudsendelser, udgivet Osvald Hel-muth-viser (1981) og Liva Weel-viser (1981), skrevet artikler og Politikkens Revyhistorie (1981), samt en bog om Hjørringrevyen (1988).

Manden bag musikken

»Ikke blot en af den danske scenes betydeligste musikere, han er en af nutidsjazzens fineste kunstnere«, lød den smigrende karakteristik, da pianisten og komponisten Thomas Clausen i fjor blev hædret med JASA-prisen, som uddeles af Jazzmediearbejdernes Sammenslutning. Thomas Clausen (5/10 1949) blev samtidig fremhævet for sin evne til »uophørligt at udvikle sit udtryksfelt« – en evne, der er understreget med musikken til »Johnny Frankikso«, hans debut som teaterkomponist. Thomas Clausen er uddannet i både klaver og komposition ved Det Kongelige Danske Musik-konservatorium og havde også modtaget bas-undervisning, da han i slutningen af 1960'erne dukkede op på scenen i selskab med bl.a. Palle Mikkeltorg og Dexter Gordon. Tilskyndet af Mikkeltorg blev han professionel musiker i 1970 og har siden optrådt i et utal af

grupper og konstellationer og som akkompagnetør for en lang række hjemlige og udenlandske solister, bl.a. Ben Webster og Jan Garbarek.

I 1980'erne har Thomas Clausen gjort sig stærkt gældende som solist og med egen trio, først med Niels-Henning Ørsted Pedersen og Aage Tanggaard og senere Mads Vinding og Alex Riel på bas og trommer. Med de sidstnævnte modtog han i 1989 Ben Webster-prisen for albummet »She Touched Me«, og trioens optrådte med vibrafonisten Gary Burton som solist med stor succes ved de såkaldte Jazzpar-koncerter i foråret 1990, bl.a. i Musikhuset Aarhus.

Thomas Clausen har siden 1979 udgivet fem LP'er i eget navn, den første med gruppen Mirror, den seneste solo. Et fælles album med trioens og Gary Burton er planlagt til udgivelse i begyndelsen af 1991. Siden

1973 har Thomas Clausen medvirket på omtrent snes andre udgivelser, bl.a. Miles Davis' og Palle Mikkeltorgs højt berømmede »Aura«.

Som komponist har Thomas Clausen flittigt bevæget sig på tværs af genrerne – fra symfoniorkester til solosatser for orgel, fra big band til sonater, fra ballet- til kormusik, og han har også skrevet tre sange til Hanne Boel.

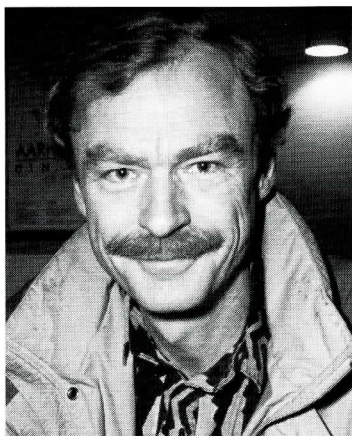
Hans musik til »Johnny Frankikso« er lagt i hænderne på en stærk århusiansk kvartet under ledelse af pianisten Søren Dahl, der i adskillige sammenhænge har markeret sig som kapelmester på Aarhus Teater. Gruppens solist, guitaristen Uffe Steen Jensen, er bl.a. kendt fra grupper som Kamæleon og Tøbrud. Han udgav sidste år et meget rost soloalbum, »Hymn to Spring«.

Komponisten Thomas Clausen (forrest til højre), sangkonsulent Lise Dandanell og forestillingens orkester – fra venstre Uffe Steen Jensen, Søren Dahl, Lars Daugaard og Kristian Borregaard.

Maggie og Elsie – Lone Rode og Pia Henningsen.

*Finn Erik Bendixen,
scenograf og plakatkunstner.*

Finn Erik Bendixen (20/6 1943) startede som scenograf på Fiolteatret i København i begyndelsen af 1970'erne og havde de følgende år en lang række opgaver på teatret. I 1978 fik han stipendium til Berliner Ensemble, i 1979 legat til studier i Prag og fungerede senere samme år som scenograf for den nordiske delegation ved en teater- og musikfestival i Cubas hovedstad Havana.

I løbet af 1980'erne har Finn Erik Bendixen skabt rammen om talrige forestillinger på både små og store scener landet over, og DR-TV viste i 1986 en udsendelse om hans arbejde med Jevgenij Schwartz' »Dragen« på Fiolteatret. De sidste to sæsoner har han hovedsagelig været beskæftiget i Norge, dog afbrudt af Soyas »Parasitterne« i fjor på Aarhus Teater, hvor han tidligere har været engageret til Strindbergs »Spøgelses-sonaten« og Filippas »Den store magi«.

Finn Erik Bendixen er desuden en anerkendt plakatkunstner og blev præsenteret med en retrospektiv udstilling af teaterplakater på Danmarks Grafiske Museum i Odense i 1989. Han har tegnet plakaten til »Johnny Frankikso«.

Maggie og Jerry – Lone Rode og Karl Erik Christophersen.

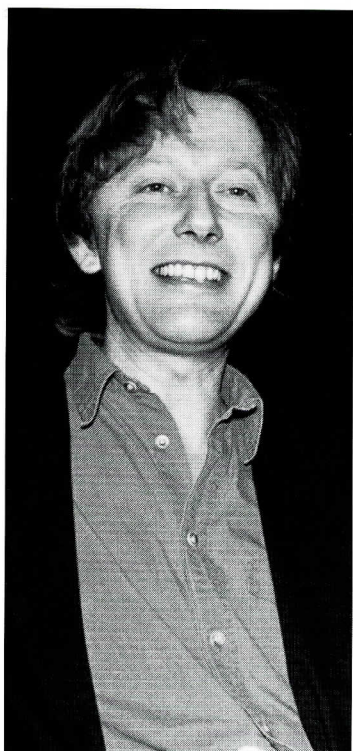
»Jean de France« eller »Hans Frandsen« – hvilken saasom den er en bitter Satire mod de saa kaldte Petits Maitres, der sætte deres Fædrene Arv til Udenlands for at glemme deres eget Sprog, og for-give Landet med fremmede Moder, saa holdes den for vores Nation det nyttigste Stykke, og saasom den er icke mindre latterlig end skarp, saa har den fundet en synderlig Behag saa vel hos høje som lave, og holdes for den kostbareste.

Ludvig Holberg

(Just Justesen, »Betenkning over Comedier«, 1723)

Martha og SP – Dorte Hansen og Henrik Birch.

Flemming Weiss Andersen, iscenesætter.

Flemming Weiss Andersen

(18/5 1951) har med »Johnny Frankikso« fuldført sin første iscenesættelse på Aarhus Teater, men han har gjort sig gældende i talrige andre hjørner af teaterlivet, siden han i 1975 udgik fra instruktørlinjen på Statens Teaterskole.

En af hans første opgaver var instruktionen af Ebbe Rode i monologforestillingen »Gallener, Godtfolk, Galgenfugle«, men det er ikke mindst gruppeteatre som Banden, Møllen, Comedievognen og Team Teatret, der i tidens løb har nydt godt af hans kapacitet som iscenesætter, manuskriptforfatter, oversætter og tekstbearbejder. Også Radioteatret har haft hyppigt bud efter ham, og i samarbejde med Niels Lund stod han f.eks. for manuskriptet til »Tumulten i tugthuset«, udsendt i syv dele i sæsonen 1985/86. Siden har han blandt

meget andet dramatiseret og instrueret Staffan Westerlunds roman »Instituttet« i tre afsnit, nu solgt til den norske radio.

Ud over en mængde turnéforestillinger har Flemming Weiss sideløbende haft opgaver på bl.a. Fiolteatret, Odense Teater, Vendsyssel Egnsteater og Aalborg Teater, hvor han indledte denne sæson med Jane Bowles' »I lysthuset« og tidligere har haft succes med Niels Bohr-stykket »Stærkere end tusind sole«, som han selv skrev dialog til.

I sidste sæson iscenesatte han Stephen Poliakofs »Skrig« på Svalegangen, men markerede sig ikke mindst med sit eget stykke, »Gammel Dans« på Team Teatret og Botho Strauss' »Tiden og Rummet« på Rogaland Teater i Stavanger, hvor der i denne sæson venter ham endnu en udfordring: Kaj Munks »Ordet«.

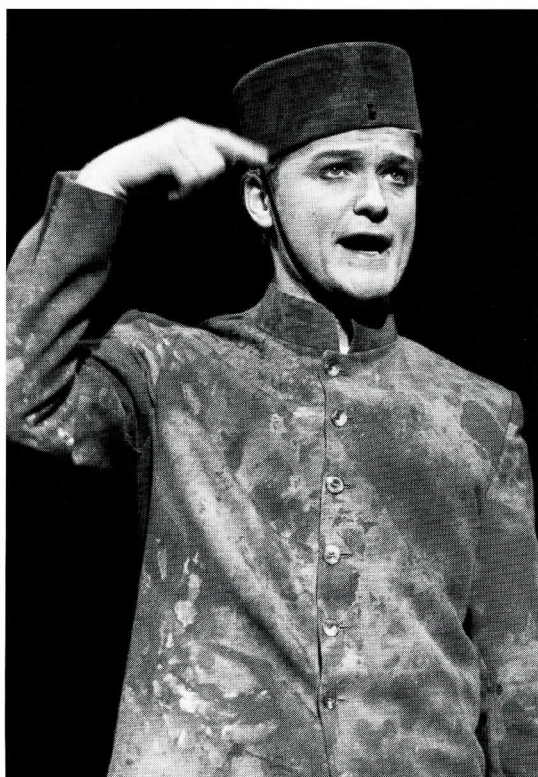

Fra venstre Dorthe Hansen, Henrik Birch, Caspar Koch,
Hother Bøndorff, Lars Berg og Jens Zacho Bøye med Lars
Høy og Pia Henningsen på kagens top.

Pia Henningsen som Elsie.

Bue Wandahl som Archie.

Danskerne og nationalfølelsen

»— Hvorfor er danskerne nu det første folk i Europa, der er ved at miste sit sprog? Først og fremmest fordi danskerne er et folk med svag nationalfølelse og ringe tradition for åndelig modstand. Der skulle næsten en besættelse til, som den fra 1940-45, førend man kunne se lidt knurhår og lidt selvbevidsthed.

Det med identitet er et meget svært ord her i landet. I Danmark vokser rugbrødene nedad, så at sige, her må intet folde sig ud, være noget, have kanter, sige: Her er jeg. I Danmark pakkes aggressionerne ind i velvilje, dovenskaben kalder sig frisind, tolerancen dækker

yderst nødtørftigt over ligegladheden. Og så er danskerne nærmest fnisende skamfulde over det at være dansk ... Dette ikke at være sig sit eget bekendt er næsten noget, man kan genkende en dansker på. Derimod synes han, at alle andre folkeslag er pragtfulde, hvorfor han da også hektisk udfører alle underkastelsens ritualer, hver gang han møder en ikke-dansker.

Men tænke sig også at blive fri for sig selv og få lov til at efterabe andre. Det er en egenskab, der har gjort danskere til gode udvandrere og til andenrangsborgere i deres eget land.

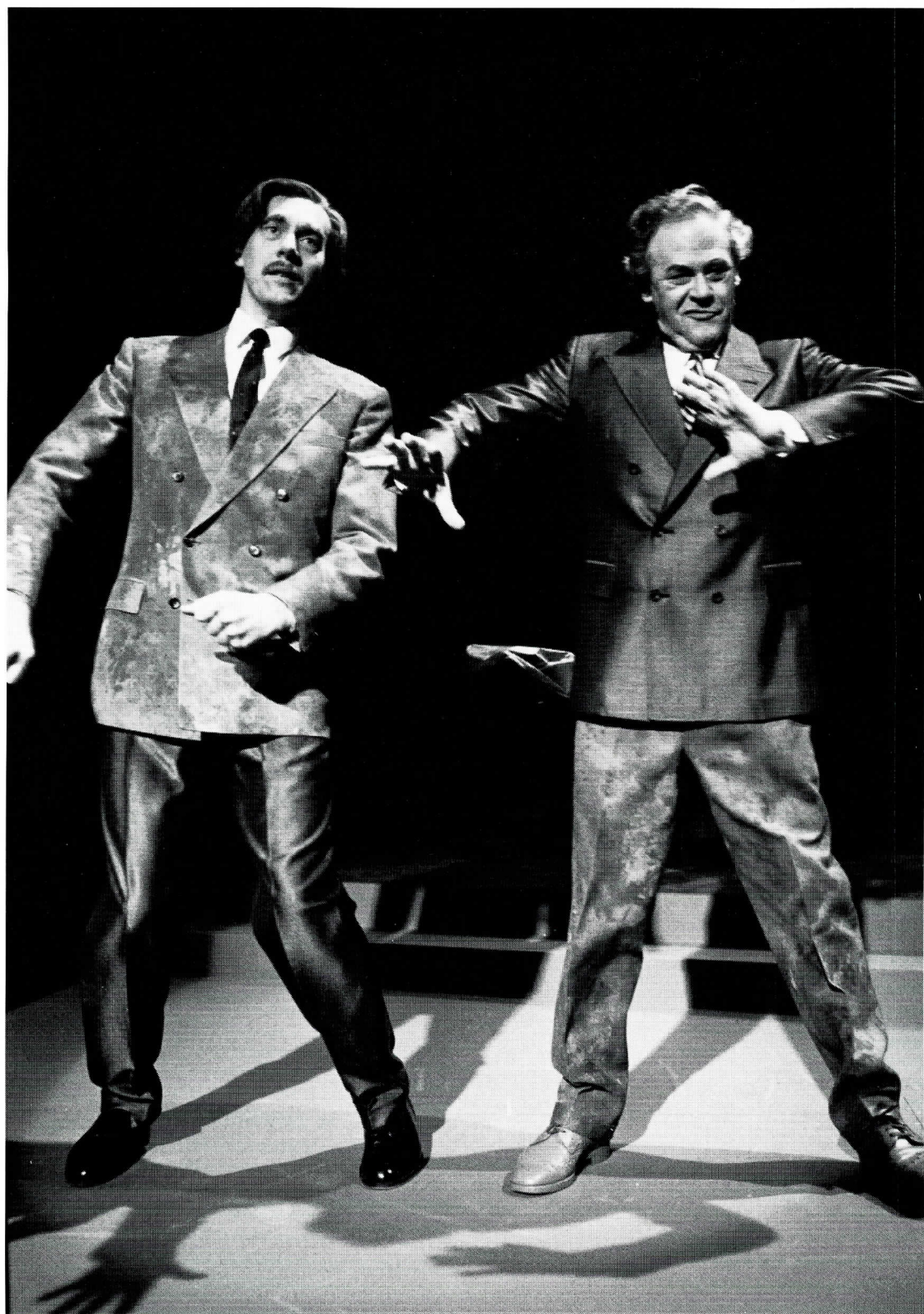
Dette falde-på-halen-kompleks,

denne fnisende underdanighed, denne lurende selvudslettelse er en unaturlighed, der ikke lader sig bortforklare af grin og humor. Det er en sygdom — og det en sygdom til døden, da netop selvmordet, såvel politisk som kulturelt, synes at være en af danskernes yndlingsbeskæftigelser.

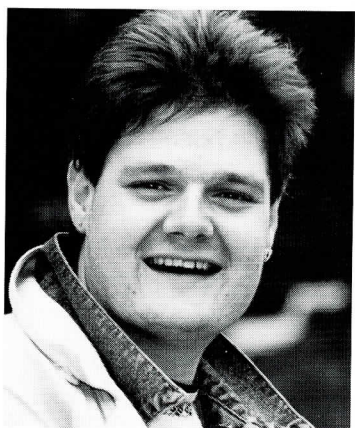
Alt dette gælder selvfølgelig også sproget: hvorfor tale dansk, og bruge danske ord, når der findes engelske, der betyder akkurat det samme ...«

Jess Ørnsbo

(citater fra en radioudsendelse)

Frankie og Jerry – Caspar Koch og Karl Erik Christophersen.

Michael Hasselflug – Johnny.

Michael Hasselflug (1/1 1959) har prøvet kræfter med lidt af hvert, siden han i 1986 blev ansat på Aarhus Teater som nyudsprunget fra teatrets skuespillerskole. Efter en hurtig debut i musicalen »Kiss me Kate« har der ikke været langt mellem opgaverne – med Rollo i »Marathon dansen«, Luffe i »Berninis børn«, John Old i »Nattens frelse«, Zorretto i »Il Campiello«, Harlequin i »Matematik eller kærlighed«, Guy Jones i »En

for alle – alle mod én« og Albue i »Lige for lige« som de væsentligste og senest jægeren Mogens i »Elverhøj«.

Sideløbende har Michael Hasselflug bl.a. medvirket i spillefilmen »Mord i paradiset« og i denne sæson iscenesat forestillingen »Café West-Fields« på Svalegangen. Desuden har han med stort held forsøgt sig i cabaretgenren i samarbejde med musikerne Søren Dahl og Kristian Borregaard.

Jacques Brel-forestillingen »Er din kærlighed alt« blev et tilfølsstykke på Stiklingen, Aarhus Teater i 1989, og Michael Hasselflug og co. havde tilsvarende succes med Sten Kaalø-cabaret'en »Og silden sover med hovedet nedad« på Skagen Fiskerestaurant i sommeren 1990. Den indbragte et Tuborg-legat, blev optaget til TV – og skal efter planen præsenteres ved en række opførelser på Aarhus Teaters Cabaretscene i Scala Foyeren i februar 1991.

– Vi må skelne mellem nye ord og ord, der bare er smarte. – Ord som kaffe eller sofa er nye ord, som beriger sproget, mens et ord som benefits lige så godt kunne hedde goder eller fordele. De, der bruger management-jargon'en er ude på at imponere folk, og i virkeligheden lider af et Erasmus Montanus-kompleks. – For det er tydeligt, at de, der virkelig sidder på toppen, aldrig forfalder til management-jargon'en, der jo bare er vigtigmåseri. Ordene spredes via konsulentfirmaer og lederkurser, som formår at blænde og binde vores kritiske sans.

Ethvert sprog fungerer som en streng dommer over sig selv, og vil altid skære det overflødige væk. Om nogle år vil vi le højt af disse udtryk.

Jørn Lund, professor
(*Avicatat*)

Jess Ørnsbo-data

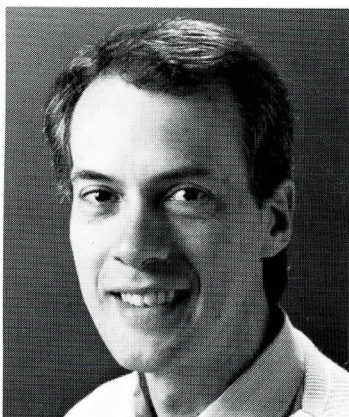
1932 Født i København	1976 Dullerdage (roman)
1960 Digtsamlingen Digte (debut)	Tildelt Kjeld Abell-prisen
1964 Mag.art. i slavisk filologi	1977 Digte uden arbejde
Digtsamlingen Myter	1978 Mobiliseringer (digte)
1964-65 Medredaktør af Vindrosen s.m.	1979 De Hellige fra Vanløse (Vintapperteatret 1985)
Niels Barfoed	1980 Strejferne (TV-teatret)
1964-67 Anmelder ved Politiken	Børn (digte)
1966 Tusdigte	1981 Livet i Danmark (Aarhus Teater)
1966 Dværgen der blev væk (dramatikerdebut på Studenterscenen – TV 1968 og trykt s.a.)	1982 Fælden (Aarhus Teater) (TV-Teatret 1985)
1967 A som Alfred eller Det rullende Alfabet (digte)	(Det Kgl. Teater 1986)
1968 Hypdangbok (Svalegangen 1971)	1984 Børnene derpå (Aarhus Teater)
1971 Astma 5 (skuespil)	Det danske Akademis store pris
Kongen er mulat men hans søn er neger (digte)	Hjertets søle (digte)
1973 Serbskij-Instituttet (Aarhus Teater 1974)	1987 14 spil for Løst Publikum (skuespilantologi)
Hashtræet (TV-Teatret)	1988 Majonæse (Aveny-teatret)
1974 Rolle og struktur hos St.I.Witkiewicz (disputats)	1990 De Forkerte (Det Kgl. Teater)
	1991 Johnny Frakikso (Aarhus Teater)

Johnny og Pete – Michael Hasselflug og Anders Baggesen (til venstre).

SP, Anthony, Archie og Frankie – Henrik Birch, Jens Zacho Böye, Bue Wandahl og Karl Erik Christophersen.

Caspar Koch – Frankie.

Caspar Koch (2/3 1946) er oprindelig uddannet fløjtenist og virkede i tre år som lærer på Birkerød Musikskole, før han i 1969 blev tilknyttet Aarhus Teater som regissør. Året efter blev han optaget på teatrets skuespillerskole og fra 1973 ansat som både skuespiller og instruktør – med hhv. Marowitz' »Hamletcollage« og Heinesens »De fortabte spillemænd« som debutforestillinger.

I 1977 flyttede han til Svalegangen og havde efter fem sæsoner her en tilsvarende periode som freelance-instruktør, før han igen blev ansat på Aarhus Teater i 1987. Han har haft sine væsentligste roller i Jørgen Ljungdals »Jægerne« på Svalegangen, som torturofret i »Militært område« og Hugo i »Indenfor Murene« på Aarhus Teater, mens han i årenes løb bl.a. har markeret sig med sine iscenesættelser af Ebbe Kløvedal Reichs »Til kamp mod dødbideriet« på Aarhus Teater, Niels Lunds »Feriebilleder« og Gustav Wieds »Dansemus« på Svalegangen, Amalie Skrams »Agnete« på Odense Teater og sommeroperaen »Cosi fan tutte« i Den Gamle By.

Caspar Kochs dramatisering af »De fortabte spillemænd« blev året efter Aarhus Teaters premiere i 1975 spillet i William Heinesens hjemby Torshavn og så sent som i fjor i Reykjavik. Han skrev også »I Danmark

har jeg rod« til Aarhus Teater i 1977 og har både dramatiseret og iscenesat H. C. Andersens »Lille Claus og store Claus« og Mark Twains »Huckleberry Finn«, som Børneteateret Filuren har præsenteret på Stiklingen hhv. i 1988 og i denne sæson.

Derudover har Caspar Koch siden 1986 virket som instruktør ved Radioteatret og er tilknyttet Danmarks Radio som lærer i mikrofon- og skærmmunikation. Han underviser også i radiodramatik, oplæsning og video-tekstning og holder bl.a. formen ved lige med indtaling af film for TV 2.

Flere hæders- og rejselegater har ført til studierejser til så fjerne egne som Kina, Nepal, Bali og Indien – og Caspar Koch har stadig ikke sluppet fløjten. Sammen med komponisten og organisten Jørgen P. Erichsen gav han i fjor en række kirkekoncerter i omegnen af Århus.

I 1960, da *Jess Ørnsbo* debuterede med *Digte*, var det endnu ikke så almindeligt, at man skrev om de miljøer, man havde udsigt til eller levede i til daglig, og da slet ikke, hvis de ikke var specielt naturskønne, idylliske eller på anden vis lødige. Når digtere beskæftigede sig med storbyen, havde det næsten udelukkende været som et symbol på den moderne civilisations umenneskelige åndløshed, som et billede af fremmedhed og isolation. Det var endnu sjældent, at de steg ned i baggårdsskakterne, gik ind i opgange, porte, lejligheder og værtshuse, ud på gader, fortove og i trafikken, for i nærbilleder at gengive, hvad de oplevede og så.

Så ualmindeligt var det faktisk, at *Jess Ørnsbo*, da det endelig, efter mange års forløb, lykkedes ham at komme ud på tryk, straks blev identificeret med de miljøer, han beskrev, fik et ufortjent ry af rendestensprofet og kloakrotte, og det er endnu i dag sådan, at mange ikke kan høre hans navn uden samtidig at høre klapperende skraldespandslag og intet andet.

Peter Poulsen
(Danske digtere i det
20. århundrede)

Lone Rode – Maggie.

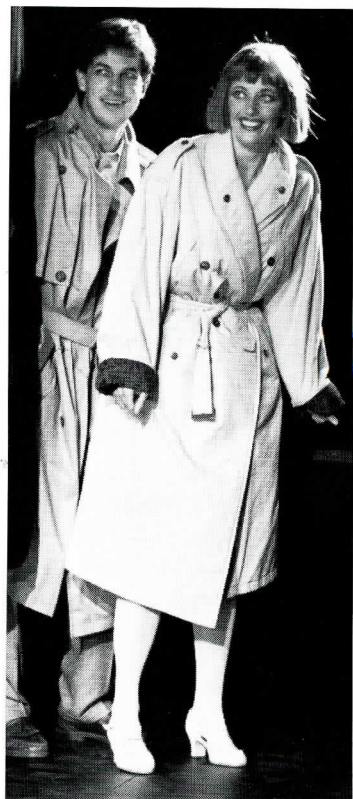
Lone Rode (29/5 1934) har i de senere år været en sjælden gæst på Aarhus Teaters scener, men hun er en særdeles god bekendt for den mere befarne del af teatrets publikum. Fra 1966 til 1983 hørte hun til de bærende kræfter i teatrets faste stab, og hun nåede i den periode at gøre sig gældende i snesevis af roller efter debut'en i Molières »Den fine mand«.

Spændvidden i hendes talent har i årenes løb vist sig i forestillinger som Shaws »Djævelens discipel«, Mrozek's »Tango«, Tjekhovs »Tre søstre«, Dario Fo's »Stjæl lidt mindre«, Weskers »Købmanden«, Brechts »Miraklet i kødbyen«, Sten Kaaløs »Giraffen fra New Orleans«, Benny Andersens »Kolde fødder«, Feydeaus »Herren går på jagt« og et tidligere *Jess Ørnsbo*-stykke, »Fælden«.

Lone Rode, der efter sproglig studentereksamen i 1953 blev uddannet som børnehavepædagog, kom til Århus fra Odense Teater, hvor hun fik sin skuespilleruddannelse 1957-59. Allerede som 2. års elev debuterede hun i 1958 som *Andrea Margrethe* i »Nøddebo Præstegård«, og hun beskriver selv

ungdomsårene på den fynske landsdelsscene som en »ønskeindføring i folkeligt kvalitetsteater« med *Helge Rungvold* som lærermester og et væld af små og store opgaver på scenen.

Lone Rode besluttede selv at trappe ned i begyndelsen af 1980'erne efter mange års krævende indsats, men har dog langt fra sluppet kontakten med teaterverdenen siden afskeden med Aarhus Teater i 1983. Hun har medvirket i meget forskelligartede forestillinger, bl.a. på Rialto i København, en lyndublering hos Banden i Odense, Holberg-spil i Den Gamle By og ved åbningen af et nyt egnsteater i Nykøbing Mors sidste år. En enkelt rolle på Aarhus Teater er det i mellemtiden også blevet til, nemlig fru *Herming* i »Indenfor murene« i 1988.

SP og Martha – Henrik Birch og Dorte Hansen.

Albylen og Elsie – Lars Høy og Pia Henningsen.

- Undskyld jeg standser Dem midt i Deres management by walking around, frøken, men det forekommer mig, at opportunities er optimale for en lille fusion?
- Ja, trends går jo i retning af en mere målrettet processtyring og resourceallokering, og den der vil være på forkant med udviklingen, må implementere sine instrumenter.
- Det glæder mig, De er så resultatorienteret.
- Det er en del af vores virksomhedskultur, hr., vores kundesupport. Vi er meget servicemindede.
- Skal vi deale vores lille business i min executive club? Der sidder et ungt dynamisk team med ledelsesværktøjet i orden.
- Jeg er kun interesseret i fast moving consumer goods. Det er det eneste, der kan få konkurrenceparametret i vejret.
- Så må jeg lige certificere...
- Ja, for ellers bliver der ingen synergi.
- Ifølge vore seneste estimater, skulle erhvervssegmentet også kunne handle ad hoc-opgaver, øhm, vi er da vant til innovation.
- Jamen jeg mener udviklingstiltag af en helt anden karakter, og hvis De ikke profilerer Dem som en rigtig integratortype, kan før-omtalte scenario ikke koordineres.
- Det forstår jeg ikke.
- Så må De på kursus!

DET GAMLE SPROG

Det er de gamle
 børnene taberne drankerne de
 kriminelle alle
 de ubetalte der taler det gamle sprog
 taler med huden og taler
 med hånden
 dér lige foran ansigtet dingler ordene
 taler et brød af munden
 håndskratter
 underhylere hørmeren
 mok

Derimod modefolkene Caviar Look
 universitetslærere valorisering trans
 flypersonale af enhver rod-
 løshed revolutionære
 der taler kolonimagts sprog
 rock-orkestre med de ufødtes larmende mumlen
 honey forretningsfolk
 datamater med kun tallenes blinde alfabet
 som de taler væk
 ind i fremmedgørelsernes
 umiskendelige måneskin

Jess Ørnsbo

Brug teaterbilletten på udvalgte restauranter

En god middag før eller en let anretning efter teatertid - så er vejen kort til disse otte kvalitetsrestauranter.

Og de har et godt tilbud i hele sæsonen 1990/91:

Mandage, tirsdage og onsdage er du med dagens billet fra Aarhus Teater sikret 25 procent rabat på en særlig teatermenu, sammensat af restauranterne selv. Rabatten omfatter dog ikke drikkevarer. Reserver bord i forvejen, hvis du vil være sikker på at få plads - og måske vide lidt om, hvad de enkelte restauranter byder på.

Der er højst 10 minutters spadseretur til Aarhus Teater.

God appetit!

De 4 Årstider
Åboulevarden 47
Tlf. 86 19 96 96
Åbningstid kl. 11-24,
søndag lukket.

**DET ITALIENSKE
SPISEHUS**

Det Italienske Spisehus
Clemensbro 15
Tlf. 86 12 08 22
Åben hver dag kl. 11-23,
søndag kl. 17-23.

Italia
Åboulevarden 9
Tlf. 86 19 80 22
Køkkenet er åbent:
Hverdage kl. 12-23,
søn. kl. 17-23.

Jacob's Bar BQ a/s
Vestergade 3
Tlf. 86 12 20 42
Restauranten: alle ugens dage
kl. 11.00-02.00,
Varm mad serveres
kl. 11.00-01.30.

Margueritten
Guldsmedgade 20
Tlf. 86 19 60 33
Åben man.-fre. kl. 11-23,
lør. kl. 11-15, søn. lukket.
Åben for selskaber
alle dage.

**Queens Garden,
Hotel Royal**
Store Torv 4
Tlf. 86 12 00 11
Åben alle ugens dage
kl. 17-23. Køkkenet
lukker ca. kl. 22.

Teater Bodega
Skolegade 7
Tlf. 86 12 19 17
Åben kl. 11.00-24.00.

VIKING BØFHUS

Viking Bøfhus
Skolegyde 10
Tlf. 86 13 28 27
Åben kl. 11.30-00.30,
søn. kl. 11.30-23.00.

På gensyn!

Aarhus Teater